

han nu udtaler om vore Statsforhold, ere Anskuelser, som jeg kan erindre at have hørt for en Aarrække tilbage. Kort efter at vi nemlig havde faaet vor frie Forfatning, var der Adskillige af hans og mine Standsfæller, der ikke med stor Tillid saae til det Nye, og som derom fremsførte Ytringer, der vare haarde, ligesaa haarde som dem, vi idag have hørt oplæse af „Dagbladet“ af en æret Rigsdagsmand, Ytringer om, at en Repræsentation, der var sammensat paa den Maade, ikke kunde nyde Agtelse. For 10—12 Aar siden hørte jeg ikke sjældent slige Ytringer, og jeg søgte allerede dengang, saavidt det stod i min Magt, at imødegaae dem. Jeg troede, at de forskjellige Samfundsklasser godt kunde arbejde sammen, og at det hverken var vanskeligt eller farligt at begrunde en Forfatning af den Natur her, hvor Mellemklasserne ere de overveiende, en Forfatning, som maaskee i andre Lande kunde være betænkelig. Nu er det mærkeligt nok, at der efter 10 Aars Forløb — i hvilke disse Klager stærkt ere aftagne og derimod Tilliden til Forfatningen hos den Standsklasse, hvortil jeg hører, tiltaget — paany fremkommer Ytringer af samme Natur som tidligere, og fremkomme i et Blad, der ansees for at repræsentere den liberale Side af Samfundet og som bestyres af en Mand, der, som sagt, tilhører en af de ældste og fornemste Slægter i Landet. Jeg vil dertil knytte den Bemærkning, at saavidt mig bekjendt, er han eneftaaende i denne Retning og kan ikke ansees for en Repræsentant for den danske Adel, naar han udtaler slige Anskuelser. Jeg veed ikke, hvorvidt han repræsenterer Andre eller kun repræsenterer sig selv; men jeg skal paa Standsfællers og egne Vegne afgive den Erklæring, at Ytringer af denne Art, ifald de vare almindelige hos Landets Adel, med Rette vilde udsætte den for den Mistillid og Misnøje, hvorfor den tidligere har været Gjenstand, men som jeg troer ere aftagne, alt som slige Anskuelser ere blevne den fremmede og dermed Tilliden til den stegen.

Det er mit Haab og mit Ønske, at denne Tillid bestandig vil stige, og hvad jeg kan bidrage dertil, skal jeg altid gjøre.

Formanden: Jeg skal i Anledning af den sidste Talers Foredrag bemærke, at jeg troer ikke, at det er ønskeligt at føre Discussionen videre ind paa Andragerens personlige Stilling, den troer jeg bør holdes udenfor. (Stemmer: Hør.)

Oppermann: Jeg skal tillade mig den Bemærkning med Hensyn til den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 6te Valgkreds (Blizen = Finecke), at jeg allevegne, hvor som helst den bliver udtalt, frygter den jesuitiske Grundfætning: „Hensigten helliger Midlet.“ Jeg troer ikke, at den ærede Rigsdagsmand har været sig klart bevidst, at han udtalte denne Grundfætning. Hvis jeg ikke har hørt fejl paa en Maade, som jeg ikke kan have hørt fejl paa, er denne Grundfætning nemlig udtalt deri, at det skulde være tilladt en Mand her i Salen at krænge Udenforstaaende paa Treen, og at vi andre da skulde unddrage ham Ansvar for Domstolene, naar han blot sagde: „Det var nødvendigt, fordi jeg skulde sige det og det“, og det, efterat han har viist, at han kan sige Alt, hvad han vil sige — ja, sige det kraftigere, end han sagde det tidligere — uden at træde Trediemands Tere for nær.

H. Sage: Jeg glædede mig over den ærede Rigsdagsmands (Blizen = Fineckes) Ytringer; thi dersom den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning) stod frem og sagde: „Jeg mener ikke et eneste Ord af, hvad jeg sagde“ — ja, dersom han havde sagt det, da skal jeg stemme mod Andragendet. Jeg opfattede ikke hans Ord saaledes, men det er muligt, at den ærede Rigsdagsmand har opfattet dem rigtigere end jeg, og derfor vil jeg haabe, at Rigsdagsmanden for Holbek Amts 2den Valgkreds vil oplyse mig nærmere.